

Met de handen op de leuning

Willem kwam afgelopen week met een grote glimlach mijn kantoor binnen. „Ik heb mijn kleinkind voor het eerst vastgehouden!“, zei hij glunderend. Dat gevoel is wellicht reden genoeg om een column over te schrijven, maar in het geval van Willem is het extra bijzonder.

Dit verhaal kent zijn oorsprong in het najaar van 2022. Nederland kwam piepend en krakend weer op gang na de lockdown aan het begin van dat jaar. In mei waren de laatste beperkende maatregelen opgeheven. Ik hobbelde de vier trappen af van mijn kantoor op zolder, naar de wachtkamer op de begane grond. Mijn oog viel op een oudere heer. Hij droeg een mondkapje. Als enige in de bomvolle wachtkamer. Waar dit geruime tijd een gangbaar beeld was, zagen we het bijna niet meer, aangezien corona ons op kousenvoeten verlaten had.

Ik stelde mij voor. De oudere heer hield gepaste afstand en mompelde zijn naam onder het kapje. Willem. Aangenaam. Verrassend fit en kwiek beklom hij de vier trappen. Met zonder handen. De leuning raakte hij niet aan.

Waar menigeen eenmaal boven naar lucht moet happen, stapte hij zo mijn kantoor binnen. Het mondkapje bleef op. Willem maakte mij deelgenoot van de klem waar hij zich in bevond. Zijn vrouw vond het na ruim twee jaar van leven in afzondering wel weer eens tijd worden om de kinderen te zien. Ze werden er immers niet jonger op en de gevaren van corona waren grotendeels geweken. Maar Willem durfde het niet.

Hij doet sinds zijn 18de, toen zij elkaar ontmoetten, alles voor zijn vrouw. En aan dit

ogenschijnlijk kleine verzoek kon hij niet voldoen. Het lukte hem niet. Hij was te bang. Bang om ziek te worden of anderen ziek te maken en heel ellendig dood te gaan. We concludeerden dat Willem een keuze te maken had: koos hij voor het leven (met alle bijbehorende angsten én momenten van blijdschap en geluk), of zette hij het ingeslagen pad, een voorbereiding op de dood, voort? Willem slikte hoorbaar.

Hij koos voor optie één. Zo dapper. Sinds onze kennismaking daagde hij zichzelf stapje voor stapje uit het leven weer onder ogen te komen. Eerst naar zijn favoriete boekwinkel, toen naar de biljartclub, met zijn vrouw in de trein. Het slotstuk kreeg extra vaart, omdat zijn dochter zwanger was en hij zijn kleinzoon dolgraag vast wilde houden.

De familie was tot tranen geroerd. En ik met hen. Zelf blijft hij er nuchter onder. „Dit hadden we toch afgesproken?“ Hij schudt me, zonder nadenken, de hand en wandelt de trappen af. Met zijn handen op de leuning.

Froukje Jackson en Irma van Steijn zijn beiden GZ-psychooloog bij Maarsingh & van Steijn. Froukje in Groningen en Irma in Leeuwarden. Zij schrijven om en om een wekelijkse geanonimiseerde column over wat zij meemaken in o.a. de spreekkamer. f.jackson@maarsinghenvansteijn.nl of i.vansteijn@maarsinghenvansteijn.nl.

